

Vychází 1., 10., 20. každého měsíce o 11. hod.

Expedice se nachází v obchodnictví v musikáliích **Ludevít Fleischer** v Praze v železné ulici.

Za inserty platí se mimo kolek 30 kr. za řádek 3 kr. poprvé, 2 kr. podruhé.

DALIBOR.

Předplácí se: půll. 1 zl. 60 kr., celoročně 3 zl. 20 kr.

S poštou: půll. 1 zl. 80 kr., celor. 3 zl. 60 kr. r. č.

Pro státy německé: půlletně 1 tol., 8 nov. gr., celoročně 2 tol. 16 nov. gr.

Časopis pro hudbu, divadlo a umění vůbec.

Odpovědný redaktor:

Emanuel Meliš.

Nakladatel:

Ludevít Fleischer.

Kancional.*)

Úvaha od —ý.

Článek p. Zik. Kolečovského od 1. května v čísle 9. „Slavoje,“ jenž jakousi odpovědí na mé „Zasláno“ býti měl, svědčí o nápadné sebedůvěře a vysokém domnění o sobě samém, kteréž bych u p. Kolečovského nikdy nebyl hledal. Není to mou úlohou, abych se pouštěl, jak to často rozdrážděná ješitnost činívá, do osobní polemiky; nikoliv, podám zde své zdání o svrchu udaném díle s tím dokladem, že to nebylo, jak to z následujícího vysvitati bude, *liché a zlomyslné utrhaní* na cti p. Kolečovského, když jsem po vyjití prvního sešitu „Hlasu varhan“ o *zdařilosti řešeného díla pochyboval*. Tedy přistoupím k věci samé.

Vesele zpívejme, čís. 1. a 2.

Jak každému, jenž „Hlas varhan“ zběhle prohlédl, známo bude, kadencuje předposlední oddíl do H, jako předešlý a stává se tedy jednotvárným; zde mělo se s úspěchem užiti *plagálního závěrku*, poněvadž tento více v duchu kostelním jakož i v duchu staré melodie leží. Druhá a třetí doba v tomto oddílu nesvědčí o dosti vytríbeném vkusu u vedení hlasů. *Skryté kvinty* mezi sopranem a altem (anto veliká vzdálenost mezi vnitřními hlasy je nekryje), taktéž *skryté oktávy* e-h, gis-h mezi sopranem a tenorem od 4. doby k 1. nevydávají také žádného svědectví o hotovosti u správném vedení hlasů. Připouští-li se takového případu, nemá zajisté *v ryzé čtyřhlasé skladbě*, jako jest harmonisovaný chorál, svého místa a nenacházíme v chorálech, jež znalci přísných zásad theorie harmonisovali, žádného podobného případu. *Husté užívání kvartsextového akkordu* při každém závěrku lahodí ovšem uchu; jest však již příliš ovšednělá a propadlo naprosto času.

V *rhythmickém ohledu* jest 4. oddíl nesprávný; obsahuje 3 takty, kdežto všechny ostatní oddíly 2-taktové jsou. Noty *fis*, *e*, *dis*, *cis*, *cantu firmu* neměly se *nikoliv co*

půlové, nýbrž *co čtvrtové*, a sice co první polovice taktu dáti, tak že by nota *h* druhou polovici vyplnila, čímž by se bylo *rhythmou dvou-taktového* dosáhlo. Zde ušlo spracovateli i revisoru, že jsou ony čtyry noty *ozdoba* noty *fis*, ano že je to *melisma*, které místo závěrku *fis* (celé noty) platí a z té příčiny dalšího času pro sebe nevyžaduje, než požaduje *fis* co celá nota, první polovici taktu vyplňující. Oddíl tento jest nedopatřením tímto docela porušen, poněvadž zkáza na *rhythmou* hlodá.

Poslán jest archanděl k Marii Panně čís 3.

Cantus firmus 3. čísla byl pro harmonisovatele nemalou úlohou. Nápěv tento, jeden z nejstarších a k harmonisování jeden z nejnesnadnějších, dal oběma pánům, jak se domníváme, dosti práce; avšak výsledek nepřinesl žádoucího ovoce, práci jejich neodměniv. Nemůže platit nižádným způsobem za vzor, jak by se *stará tónina* harmonisovati měla; poněvadž zde *starý způsob* harmonisování *s novým* pomíchán jest a chorál následkem toho příslušného svého rázu pozbývá. Tvrdé harmonické postupy, jako: od 1. doby v druhém taktu 1. oddílu, od 1. doby v druhém taktu 2. oddílu, od 2. k třetí době 2. taktu v posledním oddílu nelze omluviti. Druhý takt 1. oddílu žádá místo harmonie D-dur a H-moll h-dur trojzvuk; kdyby se bylo této harmonie užilo, nebylo by třeba, aby se v altu zvýšilo *c* na poslední době aktu.

V druhém taktu druhého oddílu je dominantní kvintsextový akkord na druhé době zcela zbytečný; příčnost mezi altem a bassem je příkrá a kromě toho činí kvintsextový akkord naproti předešlým akkordům ryze chorálního ducha dojem nemístného přeskočení z desátého do osmnáctého století. V 4. oddílu čtvrtého taktu kráčí bass s *cantem firmem* v terciích, jakýž způsob harmonisování jest nejobyčejnější a nejudlejší. Klassikové se takovými bassům vždy vyhýbají; podobné bassy osvojili si jen tací harmonisovatelé, jejichžto obzor harmonický jest obmezen.

V posledním oddílu v 2. taktu zatarasil si spracovatel akkordem *f* cestu k plynnému harmonisování do konce; minul se toho, že tón *f* je *hypoeolické tónině* tohoto chorálu *cizí*; v 3. akkordu od tohoto objevující-se *fis* je vlastně tón doškálný, jenž jiného průvodního akkordu vyžaduje, než jakého se mu v D-dur trojzvuku dostalo.

(Pokračování.)

*) Ze zvláštní šetrnosti k panu Zik. Kolečovskému uveřejňovali jsme polemické články od pana —ý v zádu co „Zasláno;“ jelikož však článek tento od —ý je kritická úvaha, z nížto se tak mnohému naučiti lze, a na nížto i my váhu klademe, podáváme ji v popředí listu, abychom naše čtenáře na ni upozornili.

Příloha II. k memorandům chorregentů Pražských.

chrámů	ředitelů kůru nebo varhaníka	Příjmy										Výplaty				Objevuje se			částka příjmů, které se ustano- viti mají.	Vypadává tedy přílepení									
		služba	nadace	Pří- spěvky	Natu- rální byt- né pe- níze nař	naturá- lie nebo jiné emolu- menty	Výnos stoly dle Gtleého průměru	úhrnem	Vydržo- vání vo- kalistů	Zpěvákům a hudebníkům za musikálie	úhr- nom	čistý pří- jem	čistá újma	zl. kr.	zl. kr.	zl. kr.													
Týn	Chorregent Mašek Varhaník + Vodráhnek	380	54	39	45	360	—	100	—	—	—	54	20 ½	934	59 ½	360	—	202	12	562	12	372	47 ½	—	—	400	—	27	12 ½
		107	12	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	107	12	—	—	—	—	—	—	107	12	—	—	160	—	52
Nejsv. Trojice	Chorregent Nejedlý	125	44	10	51	240	—	160	—	—	—	42	55	579	30	240	—	161	30	401	30	178	—	—	—	300	—	122	—
		130	30	3	52	240	—	100	—	—	—	32	10	506	32	240	—	200	—	440	—	66	32	—	—	300	—	232	28
Maria Sněžná	Varhaník Holoubek	30	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30	—	—	—	—	—	—	—	30	—	—	—	120	—	90	—
		72	58	1	40	240	—	100	—	—	—	17	26 ½	432	4 ½	240	—	149	30	389	30	42	34 ½	—	—	300	—	257	25 ½
Sv. Haštal	Chorregent + Kohl	254	2	18	47	360	—	40	—	—	42	59	715	48	360	—	192	—	552	—	163	48	—	—	400	—	236	12	
		70	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	70	—	—	—	—	—	—	—	70	—	—	—	160	—	90	—
Sv. Jindřich	Chorregent Studený Varhaník	123	48	28	10	240	—	100	—	131	5	49	46	672	49	240	—	201	40	441	40	231	9	—	—	300	—	68	51
		234	44	120	—	240	—	100	—	—	—	25	20	720	4	240	—	220	4	460	4	260	—	—	—	300	—	40	—
Sv. Vojtěch	Chorregent Horák Varhaník Čaboun	71	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	71	—	—	—	—	—	—	—	71	—	—	—	120	—	49	—
		130	52	13	49	240	—	100	—	44	25	32	50	561	56	240	—	156	—	369	—	165	56	—	—	300	—	134	4
Sv. Petr	Chorregent Drechsler	16	11	32	20	240	—	—	—	—	10	38	309	9 ½	240	—	154	48	394	48	—	—	—	—	85	—	385	38 ½	
		264	4	68	13	546	54	100	—	—	—	32	25	1011	36	546	54	202	12	749	6	262	30	—	—	400	—	137	30
Nejsv. Trojice v Podskali	Chorregent Kolešovský	96	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	96	—	—	—	—	—	—	—	96	—	—	—	100	—	64	—
		264	4	68	13	546	54	100	—	—	—	32	25	1011	36	546	54	202	12	749	6	262	30	—	—	400	—	137	30
Sv. Mikuláš	Chorregent + Musil Varhaník + Pisch	96	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	96	—	—	—	—	—	—	—	96	—	—	—	100	—	64	—
		264	4	68	13	546	54	100	—	—	—	32	25	1011	36	546	54	202	12	749	6	262	30	—	—	400	—	137	30

Cis. král. státní účárna dne 9. ledna 1856.

O vývinu sonaty.

(Pokračování a dokončení.)

Z novějších následoval jej Dr. Hanslík ve svém spisu „Vom Musikalisch-Schönen.“ Náhledy obou jsou z větší části vyvráceny, první od Krügera, poslední od Brendla.

Bylo by to v skutku velmi smutné, kdyby hudba jen čistě formálním, všeho hlubšího obsahu prostým uměním počtářskou, kombinací s tóny byla. Jako esthétikové Krüger a Brendel ohromný tento omyl vědecky vyvrátili, tak oznamovalo dávno již výmluvně tuto pravdu živé umění J. Haydna, V. Mozarta, Beethovena a všech velkých mistrů, kteří žádnými umělci počtářskými nebyli.

Předkem však mluví z tónů Beethovenových takový bohatý vnitřní život duševní, vyniká z nich tak hluboký duševní obsah, že těm, kteří toho upírali, též Beethoven nerozluštitelnou pohádkou zůstane a zůstatí musí. Beethovenovy sonaty překypují mohutným obsahem. Vyjadřují proudy duševního žití, temné proudy mysli. Tento obsah je jim společný se všemi ostatními výtvoři Beethovenovými, se všemi pravdě uměleckými děly.

Avšak obsah ten přichází v jiném způsobu na jevo; jest v nich zcela jiný než na př. v symfoniích. Jsou-li v symfoniích rozpoloženi mysli více objektivní, všeobecně lze poznati v sonatách Beethovenových čistě subjektivní život duševní; rozprostírají se zde nanejvýš individuální rozpoložení hudebního umělce. Co zde na objektivnější všeobecnosti, objektivnějším bohatstvím chybí, to nahraňuje subjektivnější zahloubení-se.

Hlubšího poznání Beethovenových sonat dosáhneme porovnáváním jich s obsahem sonat Haydnových a Mozartových. Při tom nám hned vysvitne větší moc a značnost obsahu skladeb Beethovenových. Tuto charakteristickou stránku a vše, co z ní vyplývá, vyznačil trefně Brendel ve svých přednáškách „O dějepisu hudby“ str. 338 a z té příčiny budiž nám dovoleno, jeho vlastní slova zde uvést:

„Karakteristicky pro instrumentální hudbu Beethovenovu jest zvláště větší síla obsahu, která měla za následek rozšíření prostředků k vyjádření-se.

Dříve u Haydna a Mozarta byla instrumentální hudba nejvíce volnou hrou tónovou, která měla neurčitý, všeobecný význam. Beethoven naproti tomu líčí určité situace, naznačuje stav duše, kterýž zřejmě poznati můžeme. Úzce je s tím spojen poetický směr, snaha, by posluchači poetický obraz přednesl, pak dramatická živost jeho skladeb. Dříve u Mozarta bylo to rozumné, logické vypracování; nyní však je tomu jinak. Hudební básník předvádí nám velký duševní obraz na rozličná rozpoložení bohatý. Konečně dochází i humoristický živel ve skladbách Beethovenových platnosti.“

Dle toho má se tedy všeobecný obsah v Beethovenových dílech co poetický obraz pojímati a tento obraz dosahuje v jednotlivých sonatách zvláštní existence a individuální skutečnosti.

A. z E.

Šestnáctý květen 1863.

Báseň od A. J. Kalandry, přednešená při odevzdání brillantové jehlice od údu zpěváckého spolku slovanského ve Vídni sbormistrovi prof. Arnoštu Förchtgottovi.

Věrným kdo chce vlasti synem slouti,
snaží se, by na všem podíl bral,
ji co blaží, těší nebo rmoutí;
s ní by radost sdílel, s ní i lkal.
Drahá jest mu každá upomínka
na mravy a zvyky národa,
z jehož lůna vyšel; každá zmínka
o něm znící, jeho lahoda.
Ať jej osud v dálné vede země,
ať mu růže štěstí ve věnec
nebo trní bolu vplítá, plémě
své nezapře nikdy vlastenec.
Všude své jen hledá, k svým se vine,
s nimi těší se a raduje,
sladce každá hodina mu plyne,
se svými která ho spojuje.

Tak i dnes, když každého se Čecha
duch toužebně vznáší za hory,
v zápalu kde svatém k chrámu spěchá
lid za posvátnými práporý,
aby uctil jméno proslavené,
aby slavil drahou památku,
touží každý aby v utěšené
zábavě si zpomněl na matku;
na zem totiž, jejíž synem sluje,
k níž ho vede láska s vděčností,
s kterou těší se a hořekuje,
s kterou sdílí radost, žalosti.

Proto jsme se dnes zde shromáždili
údové co jedné rodiny,
společně abychom oslavili
den památní naší otčiny!

Avšak upomínka na vlast drahou
není sama, jenž nás slaviti
přiměla den dnešní, jinou ještě snahou
vedeni jsme, takto činiti.

Snahy této účel chová v sobě
důkaz lásky, úcty, vděčnosti,
který v této chceme podat době
na uznání obětavosti
muži, jenž, co první v našem řadě,
hlavou jest a duší spolku celého,
jenž se snaží vždy a v každém pádě
vydobyti jemu jména čestného.
Muži, který nejen v našem čele
velikých si zásluh vydobyl,
nýbrž který na Slovanstvo celé
zpěvem svým a skladbou působil.

Skladba jeho cituplných zpěvů
něžností nad jiné vyniká;
blaží starce, jinocha i děvku,
zvláště, kde se srdce dotýká.

Chceš-li poznat, v tvé co prsa vlilo
nepokoje, bouře, radosti;
bázní, nadějí tě naplnilo,
ve dne, v noci svírá starostí;
v srdci co ti sladké roztoužení
po předmětu milém vštípilo:
hle, toť „Dívčino“ je „pozdravení,“ *)
ty co city v tobě vzbudilo.

*

Kdožby nebyl, jako s nebes výše
líbezností zvuků unešen,
„Stojit javir nad vodoju“ slyše;
neb když ohnivě jest přednešen
rázný chorus: „Oj tam na hori“
nebo trudná když zní: „Lučina,
lučinuška“ v květné prostory!
Kdoby nebyl pohnut k veselosti,
nepocítil zpěvu moc a slast;
kdoby v kruhu zpěvné společnosti
nezapomněl žalosti a strast,
„Společná když zazní: „Bratři, přátelé“
„sedněme si k stolu, pějme vesele!“

Chceš-li slovanského zpěvu líbeznost,
chceš-li vyskoumati jeho lahodnost:
slyš, co skála hlásá, kterak k nebi pne se,
větýrek co tichý v dálné kraje nese,
stříbrné co zvuky lyry vypravují;
slyš, co šumí řeka; slyš, co hučí háj;
čarovné co hlasy ptactva prozpěvují:
„Přijde jaro, přijde, zase bude máj!“

Ano přijde jaro, není marné
slovanského srdce toužení,
vždyť i „Na horách!“
„v sněhu prostorách“
zasvitlo nám slunko blahodárné,
národ svoje slaví vzkříšení!

Kdožby nebyl v srdce hlubokosti
dojat mocně citem nebeským,
v svatyni když v plné velebnosti
zazní hudba duchem andělským
nadchnutá! o čem se přesvědčiti
mohl každý v chrámu Páně dnes.
Tu kdo byl, ten musí dotvrditi,
církvní že slavili jsme ples! **)

Zajisté že převelice přálo
dobré nebe spolku našemu,
vůdce když mu takového dalo,
jehož obětavost každému
za vzor může postavena býti;
že však nám ji nelze odměniti,
chceme aspoň důkaz podati
naší úcty, naší vážnosti,
pro něho již všickni cítíme,
skrovným dárkem, v přesvědčenosti,
povinnost že svou jen plníme.

(Dar se odevzdává.)

(Po odevzdání daru.)

Přijmiž tedy, Drahý! Tvých co láska
ctitelů Ti vděčně podává.
Prání, aby ona mocná páska,
která spolku síly dodává,
která život v jeho žíly leje,
porušena nikdy nebyla,
nás a Tebe stejně blažila,
libězně se na Tě z dárku toho směje!

Ty jsi chloubá, Ty jsi dýmant pravý
naší jednoty; a proto hlásá
každý! dnešní den kdo s námi slaví:
„Sláva pěvci! řediteli našemu!“
„Sláva! skladateli Tovačovskému!“

Leonardo da Vinci.

Povídka ze života umělce.

(Pokračování.)

Brzy na to započaté práce průlivu Martesanského zaměstnávaly několik měsíců myšlenky výtečného malíře. Mezi tím radil se vévoda s Leonardem o soše, kterou památce svého strýce Františka Sforzy vystavěti zamýšlel a hned na to počal umělec oře v takých gigantických rozměrech modelovati, že se to skorem nemožnosti zdálo, takovou sochu z kovu ulíti.

Zatouživ po nových zaměstnáních, vyprosil si Leonardo od vévody dovolení, aby si svůj atelier v klášteře Dominikánském zříditi mohl; neboť převor tohoto kláštera jej požádal, aby tam „Večeři Páně“ na obmítce maloval. Avšak i k tomuto novému podniknutí doprovázela jej jeho obyčejná nestálost a často opustil svou práci, aby na zdi refektáře, která se naproti obrazu „Večeře Páně“ nacházela, podobiznu vévody a jeho rodiny vymaloval. Méně shovívavě nežli kníže vyslovoval převor Eusebius svou nespokojenost nad protahováním práce, tak že si jednoho dne vévodovi nad tím stěžoval. Tento dal okamžitě Leonarda předvolati.

„Co to slyším o Vás?“ zvolal polozlobivě a položertovně; „právě mi oznamuje Fra Eusebio, že bude nucen místo Vás jiného malíře vzíti, tak jak to jednou se svými zahradníky učinil.“

„Podle toho jej poznávám!“ odvětil Leonardo více s úšklebkem než ve zlosti; Eusebiovi stojí zahradník a malíř na jednom stupni. Zahradník musí každého dne tolik stop země přerýti a malíř tolik coulů plátna barvami pomalovati. Což se může malíři, sochaři a básníkovi říci: Ty musíš na tomto dnu a tuto hodinu pracovati! Nemusíme-li pak očekávati vnuknutí — tuto rozmarnou Vilu, která prochá, když ji voláme a která se objeví, když jsme ji zapomněli?“

„Možná, odvětil vévoda milostivě; „leč přiznejte se, mistře Leonarde, že Vaše rozmarná Vila nás nikdy tak dlouho neopustila, jako nyní, když dva měsíce již ničehož na obrazu nepracujete.“

„Chybí mi dva modely a sice Kristus a Jidáš.“

„Co se Krista dotýče, pochopuji, že se pro něj modelu naléztí nedá; neboť té vznešenosti a dokonalosti nelze nikde naléztí; leč co do Jidáše, tu najdete přec modelu.“

„Ba nikoliv; leč bych si k tomu vzal nevědomého a trýznivého převora za vzor.“

„Bravo, bravissimo!“ zvolal vévoda v hlasitý smích vypuknuv; „udělejte Eusebiovi místo na svém obrazu; povím mu tuto novinku a řeknu mu spolu, že ode dneška ve své práci pilně pokračovati budete.“

Vévoda dal rozkaz, aby slavného umělce se vši mu patřící poctou domů dovedli, a dal si Fra Eusebia na to zavolati.

Leonardo odebral se místo aby domů šel do nejdlejší části města. Brzy dostal se do šířého pole, kdež jeho obrazotvornost novými obrazy se nasýtala.

*) Místa větší literou neznáčená znamenají skladby Förchtgottovy.

**) Zpívala se vokální mše do D-moll od A. Förchtgotta.

Když se opět do města vracel, byla již tma; v ulicích panovala temnota a ticho, toliko jen jedno světýlko kmitalo v jedné hospodě, kamž Leonardo vstoupil, by si odpočinul. Několik mužů podezřelého vzezření sedělo kolem stolu, na němž džbánky, sklenice a kostky ležely, a byli tak ve hru zahloubeni, že vstoupení umělcovo do hospody nespozorovali; i Leonardo si jich nevšiml, až konečně od nich pronešené jméno vévody Milánského Leonardovu pozornost na skupeninu hráčů obrátilo.

„Jsi své věci jist, Giacomo?“ tázal se jeden.

„Jak ti pravím, zcela jist. Nicolo opatřil si klíč k tajným dveřím a on sám otevře.“

„A bude nám možno, až do komnaty vévodovy vniknouti?“

„O to vše je postaráno, zaklepám a toto klepání přinese mi 100 tolarů v zlatě do kapsy!“ zvolal Giacomo, jehož obličej jsa osvětlen bledou září lampy, lakomství a celou podlost jeho srdce vyjadřoval.

Leonardo chopil se rychle své tobolky, nakreslil v čerstvosti Giacomův obličej, napsal několik řádků na jiný papír, jež ze své tobolky odtrhl, složil papír, zapečetil jej pečlivě a rychle se odstranil.

Při všem tom, že již pozdě v noci bylo, zaklepal Leonardo na vrata vévodského paláce, odevzdal důstojníku, na něhož se spolehnouti mohl, právě napsaný list a přísně mu nařídil, aby jej okamžitě vévodovi odevzdal.

(Pokračování.)

Feuilleton.

Divadlo.

V posledním čase provozovalo se v král. zemsk. proz. divadle: Ve čtvrtek první pohostinská hra paní Dumont-Lindnerové od Norymberského divadla „Troubadour“, zpěvohra ve 4 odděleních od Camerana, hudba od J. Verdiho. — V pondělí dne 25. května ve prospěch p. J. Lapila: „Kněz a voják“, aneb „Bitva u kláštera Skalického“, obraz ze života ve 3 jednáních s písněmi dle Bedř. Kaisera, přeložena od J. K. Tyla, hudba od J. Hebenstreita. — V úterý dne 26. května: „Car a tesař“, komická zpěvohra ve 3 jednáních, přel. od J. Pečírky, hudba od Lortzinga. — Ve čtvrtek dne 28. května ponejprv: „Radostné překvapení“, veselohra v 1. jednání, dle Görnera vzdělal J. Novák. Před tím: „Ženský boj“, veselohra ve 3 jednáních, dle francouzského dle Scribe a Legouvé přeložil St. Kodym. — V neděli dne 31. května pohostinská hra sl. Stousové ve prospěch p. Václ. Reisingra „Jiríkovo vidění“, pohádka se zpěvy a tanci v 5 jednáních od J. K. Tyla. Hudba od rozličných skladatelů. Písně a kvodlibet od kapelního mistra Mayra.

Dopisy z Čech.

Z Pardubic, dne 26. května 1863. (Korunovac mše od Führera. — Svatodušní druhý svátek. — Pohřeb. — 14. červen.) Dne 24. května na Boží hod se provozovala slavností velkolepá korunovací mše od Führera do C-dur. Obsazena byla takto: 3 soprany, 3 alty, 3 tenory, 3 bassy, 3 při houslích prvních, 3 při houslích druhých, 1 alto-viola, 1 čello, 1 basa, 2 klarinetisty, 2 flédisty, 1 fagotista, 2 lesnice, 2 trumpety, tympanista. Za graduale se vložilo od Tomáška a tenorové a houslové sólo, jež pánové Tomšů a Šrůtek provedli; za offertorium se dávala nejnovější skladba od V. Horáka „Fxaudi domine“ pro bas a klarinet-sólo, při kterémž pánové Janda a Hušek účinkovali. Mši vedl ředitel kůru p. Václ. Pospíšil a sice tak, že všechny díly až do podrobnosti čistě a neúhonně provedeny byly. Mše sama jest nesmrtelného velikána, věčně žijícího Führera důstojná, neb vyznamenává se, jako nejvíce prvnější jeho geniální skladby, pravou důkladností a hluboko pojatou nábožností, což při nových kostelních pracích semotam naprosto postrádáme. V této mši se křesťan nábožný s prosebným Kyrie zcela k bohu s plnou důvěrou obrátí, při Gloria vzhůru povznese, při Kredo úplně věří, při Sanktus k nebi pohlédne, při Benediktus a Agnus se vroucně modlí — a tak mají kostelní skladby vůbec na v kostele přítomného katolika

účinkovati. Druhý svátek svatodušní jest vždy ve filiálním kostele v Pardubičkách zpívaná mše sv., již dvojctihodný p. P. Šádek s předchodícím kázáním celebrou. Tamnější učitel p. Remeš, všestranně vzdělaný a spolehlivý hudebník provozoval na kůru mši od Diabelliho, Graduale od Vitáska (mužský čtverozpěv), Offertorium od Humla velmi přesně. Sóla při sopranu zpívala sl. Marholdova, při altu sl. Kramářova, při tenoru zpíval p. Klika, při basu p. Kozák. Po službách božích byla jako každý rok skvělá hostina u p. Remeše. Dne 26. května měl pohřeb v Pánu zesnulý p. Lamb, inženýr při státní železnici. Jaké oblíbenosti a vážnosti požíval, bylo zřejmě při pohřebním průvodu pozorovati, an všechny stavy z Pardubic i z vůkolí četně zastoupeny byly, a při vkladění zemřelého do hrobu zapěl náš zpěv. spolek dojemnou modlitbu od Jelena „Slyš nás Hospodine!“ Odpočivej v pokoji! — Dne 14. června bude na blízké a romantické „vinici“ náš „Pernštýn“ zábavu ve prospěch nové povolené vyšší reálky držeti, na kterouž zpěvumilovné obecenstvo v Pardubicích a vůkolí činíme pozorno. Také zapomenouti nelze, že původní myšlénkou dvou slečen Marie Hrubé a Alojsie Melišové se zde v městě zavede velká loterie též ve prospěch vyšší reálky. Jest to zajisté krásná a ušlechtilá myšlénka, kteráž napřed všude u nás volného průchodu dojde a skutečnost do- tvrdí, že dobré srdce našich spanilomyslných dívek také s to jest, nějakou obět na oltář důležité potřeby položit. Dívky Pardubické! tedy jen s neunavnou chutí do práce. —i—

Z Prachatic. (Svěcení práporu zpěváckého spolku.) Dne 18. května odbývána v starožitném městě našem slavnost svěcení práporu zdejšího utrakvistického spolku zpěváckého. Již okolo 8. hodiny ráno přibyli sem zpěváčtí spolkové: Bavorovský, Vodňanský, český Budějovický, Strakonický, Kušvarský, pak reprezentanti zpěváckých spolků: Volyňského, Netolického a německého Budějovického. Sesedše se v místnostech zdejšího spolku zpěváckého na náměstí „u slunce“, kdežto v oknech práporce se znaky: říšským, zemským a městským jsou vytknuty, odebrali se všichni spolkové zpěváčtí a jiní účastníci doprovázeni sborem střelcův před zdejší chrám páně, odtud pak v průvodu vel. duchovenstva k oltáři před radním domem na náměstí vkusně zbudovanému. Zde důstojným panem vikářem, horlivým to našincem P. Jakubem Mráčkem z Husince posvěcen jest krásný prápor zpěvácký, bílý a červený se znaky: městským a pěveckým (lyrou); na to zatloukány jsou hřeby od kmoier, družek, účastníků, ředitelů spolkův přespolních a jich reprezentantův; nejvíce pak hřebův dopráno údem slavnostního výboru p. Brunnerem, zatlouci sboru střeleckému, tak

že by bezmála se byl celý sbor vystřídal, a domácí spolek nezavadil ani o hřeb. Mezi tím co se hřeby zatloukaly, zpíval zpěváký spolek zdejší spoluúčinkováním Bavorovského spolku zpěvákého obezřelým řízením pana ředitele spolku bavorovského učitele Jos. Ponnerta Bradského „Otče náš“ výborně. Na to vystoupil Husinecký pan vikář P. Jakub Mráček a oslovil obecnost v české naší mateřštině tak vřelými, srdečnými slovy, že jimi, jak bylo na celém shromáždění pozorovati, byl každý pohnut. Po panu vikáři ujal seslova panokresní Pleha, a řečnil dlouho; jenom škoda, že jeho nadšená, právě básnickým duchem přednesená slova, nepochopil mnohý a tak se minula s dojemným výsledkem. Na to odevzdal starosta spolku pan Ed. Sindelka krátkou ráznou řečí českou vysvěcený praporek praporečníku. Pak sloužena při oltáři od pana vikáře Mráčka u četné asistenci mše, při nížto spolek zpěváký mši zpíval, a jižto hlavní částky sbor střelecký ranami z pušek oznamoval. Po mši odebral se celý průvod do chrámu Páně, kdežto spolek zpěváký „Pange lingua“ od Kreuzera zazpívav, s praporem před místností zpěváké na náměstí se vrátil a rozešel. Odpoledne o 3. hodině sešli se spolkové opět v místnostech pěveckých, a odebrali se s praporem a hudbou zdejších ostrostřelců v čele do zdejších lázní k pěvecké zábavě. V zahradě lázenské rozbity jsou stany pro spolky zpěváké. Návštěva slavnostní zábavy této byla velmi veliká a obecnost, v němž všechny třídy inteligentního obyvatelstva, jak z města, tak z okolí byly valně zastoupeny, nenuceně se bavilo. Přítomní spolkové zpěváčtí střídavě s kapelou zdejších ostrostřelců přednášeli veskrz výborně kusy hudební i zpěvné. Z přednesených zpěvů nejlépe se líbily: „Utonulá“ od Křížkovského, jižto výborně přednesl Vodňanský spolek zpěváký a „Kozácká“ od Procházký, jižto přednesl velmi dovedně mladistvý ještě spolek zpěváký z Bavorova obezřelým řízením svého ředitele vůbec známého to výborného hudebníka a horlivého našince p. učitele Josefa Ponnerta. Také reprezentace českého spolku Budějovického, sestávající z 13 údů, přednesla nám výtečně krásný sbor „Náš zpěv.“ Sbory „Na Prahu“ od Veita, „Šumavan“ od Jirgese a „Kde domov můj?“ předneseny byly ku všeobecné spokojenosti ode všech přítomných spolků a jich reprezentantů. Po půl osmé hodině večer ukončena jest slavnost na lázních jásotem, zpěvem, hudbou a střelbou. Veselá společnost zpěváká vrátila se s praporem pochod „Naprej!“ zpívající, do města; a přátelské bratrské vyrazení a hovor, zvláště v hostinci pana Josefa Volfa, který se o pohodlí cizích pěvců všemožně postaral — trvalo až do půl noci.

⊙ Z Přelouče. (Akademie.) Ze zvláštní ochoty převzali v dávané akademii dne 25. května několik čísel v programu hosté z Pardubic sl. Julie Vernerova, pak pánové Janda a Šrůtek. Ve 3 hod. odpoledne přibýly nadjmenovaní s více hosty z Pardubic do Přelouče, kdež po malé zkoušce se ubíraly lidumilnému a pohostinskému sládkovi panu Sekerovi, vlastenci a výdatnému členu zpěv. spolku „Vojmíra“. V 8. hodin právě nepočala produkce, as teprv o půl 9. hod., za to ale trvala úplně 3 hodiny, t. j. od půl 9 až do půl 12 hod. do noci, kdež poznamenati sluší, že četně shromážděné posluchačstvo, nejsouc dosti málo unaveno, ani tenkrát hnouti se nechtělo, když program již ukončen byl, a sl. Julie Vernerova na žádost ještě jednu zajímavou pieču na pianě přidati musela. Smyčcová kvartetta od Haydna a Mozarta, jež hráli pp. Šrůtek z Pardubic, Knittl, Promberger a Slánský z Přelouče, se líbily; taktéž provedení tercetta od Bacha. Sbory zpíval „Vojmír“ řízením ředitele p. Vosyky správně, přece byla volba jen choulostivá, neb upírat nebude žádný, že sbory, jiné nejméně, jako jsou: „Kovářská“ od Vogla, „Ó radostné cestování“ od Nápravníka, „Naše probuzení“ od Procházký docela k precísnému provedení těžké jsou. „Ztracené srdce“, sólo pro baryton od Pivody, jež p. Janda z Pardubic zpíval, muselo se opakovati. Sl. Šafránková a p. Vosyka deklamovali s patřičným a promyšleným výrazem, i besední čtení došlo zasloužené obliby. Po

zpěvu následoval rozmarný taneček a po půl noci vyprovodili se hosté Pardubičtí s vzájemnou laskavostí a vlídností k povozům jich očekávajících. Tak skončil zase jeden utěšený večer, tomu krásnou upomínku zanechajíc, kdo se při pěvecké zábavě zpěv. spolku „Vojmíra“ účastnil!

Z ciziny.

...ra*) Z Vidně, 20. května 1863. (Odevzdání brillantové jehlice p. Förchtgottovi.) Den sv. Jana Nep. t. r. zůstane zajisté všem údům zdejšího zpěvákého spolku slovanského, jakož i mnohým jiným ve Vídni žijícím Slovanům nezapomenutelným. Ráno o 10. hodinách zpíval spolek tento v českém chrámu Páně „Mariastiegen“ vokální mši do D-moll od svého sbormistra prof. Förchtgotta, která nejen od celého zde četně shromážděného obecnstva, nýbrž i od všech znalců, jenž ji slyšeti příležitost měli za velezdárlou skladbu uznána jest. Že i zpěvákým spolkem, vedením p. Förchtgotta velmi zdařile provedena byla, to do svědčí každý, kdo času měl těmto líbezným, andělským zvukům naslouchati. Večer na to shromáždili se nejen údové spolku tohoto, nýbrž i velký počet jiných hostů v zahradě „u velkého čížka“ k společné zábavě. Účel zábavy této byl dvojitý; totiž: zasvěcení všem Čechům památného, církvi proslaveného dne svato-Janského, a odevzdání brillantové jehlice prof. Förchtgottovi, kterou jemu údové zpěvákého spolku na důkaz, jak si jeho zásluh a obětavosti vážiti a je oceniti znají, věnovali. Sbory zde přednesené, ponějvíce skladby Förchtgottovy, jakož i neméně sólová čísla a deklamace rozjařily brzy celé obecnost a přivedly je do nejlepšího rozmaru. Zábava byla nelíčená, domácí a čím dále tím vřelejší. Přiblížila se hodina jedenáctá; prof. Förchtgott oznamuje, aniž by byl jaké tušení měl, „Šestnáctý květen, přednese pan Veselý.“ Všecko čekalo s napnutostí, co to bude, neb že něco příležitostného to býti musí, každý hned uhodl. Když p. Veselý básničku tuto, k slavnosti tohoto dne od A. J. K. . . y sepsanou přednáseti počal, nastalo hrobové ticho, které však hlučným potleskem přerušeno bylo, jakmile se místa objevily, jenž se na prof. Förchtgotta a jeho skladby vztahovaly. Za zdařilé přednesení dostalo se p. Veselému hlučné pochvaly. Na to pak ještě oslovil velezasloužilý předseda zpěvákého spolku pan dr. Dvořáček prof. Förchtgotta, odevzdávaje mu jehlici, několika vřelými slovy, v nichž zásluhy jeho o spolek, jakož i účel a směr spolku samého vylíčil a všechny údy k pokračování na dráze nastoupilé povzbuzoval. Prof. Förchtgott, který ani toho nejmenšího zdání o této jeho se týkající slavnosti neměl, byl velice pohnut a třesoucím hlasem, vřelými, ze srdce se proudícími slovy děkoval za toto jemu neočekávané vyznamenání. Právil, že každému Slovanu povinnost káže, k blahu vlasti a národa síly své dle možnosti věnovati, a že tedy co činil, jen za svou povinnost považoval a i budoucně považovati nepřestane. Významná to slova! Kdyby si jich každý povšimnouti chtěl! Kdyby každý poznati chtěl, že síly jemu bohem dané nejen k svému vlastnímu, nýbrž i k blahu vlasti upotřebiti má, zajisté že by to s národem naším již nyní jinaké stálo! Dejž bůh, aby k nahlédnutí tomuto brzy každý Slovan přišel! — Že nyní volání „sláva!“ ani konce vzíti nechtělo, není ani třeba podotknouti; vždyť to platilo našemu od nás všech milovanému sbormistru. Bylať to zajisté velmi milá náhoda, že zábava tato i od hostů z venkova příšlých navštívena byla. Meškaly zde totiž právě deputace z Lublání, v jejíž čele o Slovanstvo velezasloužilý starosta Lublanský pan dr. Ambrož se nacházel a deputace několika venkovských obcí z Čech. Těmto vůbec, zvláště ale dru. Ambrožovi bylo od celého shromáždění hlučné „sláva!“ voláno. Ještě dlouho po půl noci byla zahrada hostmi naplněna; ni-

*) Račte nám častěji dopisovat; prokážem se Vám za to vděčnými.
Red.

komu se ani domů nechtělo. Pravíme-li, že si tento den a tuto slavnost každý z přítomných s potěšením připomínati bude, zajisté že tu jen mínění všech vyslovujeme.

Kronika zpěváckých spolků.

****** Zpěvácký spolek „Dobroslav“ v Kolíně již dokončil pátý rok svého trvání, vědom sobě dobře, za jakým účelem kráčetí má. Jak letošním rokem dostal úkolu svému, posoudí každý z jeho činnosti, které se začasté z mnohých stran nepřijemný odpor kladl. Spolek čítal tentokrát 40 pěvců a 20 učňů; během roku vystoupilo ze spolku 8 údů. Cvičení ve zpěvu odbývalo se jednou v týdně; učňové se měli dvakrát v týdně vyučovat. Mimo menší soukromé produkce dávány tři velké veřejné produkce v divadle. Zastaveníček uspořádal spolek tři. Dále účinkoval celý spolek při slavnosti Tylově na Hoře Kutné, při společné produkci vícero spolků ve prospěch pohořelých dávané v Poděbradech; na Pražské slavnosti „Hlaholu“účastnilo se 12 údů, na Kuněticích většina spolků; na Borovské slavnosti též 12 údů. S usrozměním „Tyla“, „Kováře“ a „Dobroslava“ dávány tři společné akademie v Čáslavi, Kutné Hoře a Kolíně. Tanečních zábav uspořádal spolek čtyry. Koncem minulého roku odvedl bývalý pokladník jmění spolkového na hotovosti 4 zl. 32 kr. Příjem roku tohoto obnášel 850 zl., veškerá vydání obnáší 742 zl., přebytek 108 zl., na dluhu má spolek 32 zl., na hotovosti zbývá v pokladnici 108 zl. Mimo to má spolek své piano, hudebniny a j. v. v ceně as 400 zl. r. č. Za čestné údy zvoleni t. r. pp. Kaván, Navrátil a Červinka, na vzájemné přátelství spolků též předseda „Kováře“ a „Tyla.“ Na konec zprávy této budtež díky vzdány všem jeho příznivcům a podporovatelům a provolávám: Sláva!!! Činným pp. údům k volbě nového výboru: na den 30. května.

****** Zpěvácký spolek „Slavoš“ v Berouně uspořádá pěveckou a deklamatorní akademii dne 7. června t. r. na Plzence. Program jest tento: 1. „Česká vlast“ od Jelena. 2. Deklamace. 3. „Andělíčku boží,“ píseň od Fr. Pivody. 4. „Zpěv mlaticů,“ sbor od Al. Hniličky. 5. „Tvé oči,“ píseň od Kavána. 6. „Vltava,“ sbor od Vogla. 7. Deklamace. 8. „Vlastenecká,“ píseň od Pivody. 9. „Polka,“ sbor od H. Řeháka. Po akademii následuje taneční zábava. Čistý výnos jak akademie tak i taneční zábavy věnuje se Berounské škole k zakoupení potřebné sbírky k názornému vyučování.

****** Zpěvácký spolek „Slavník“ v Zbraslavi, jenž za příčinou nepohodlné povětrnosti výlet do Štěchovic podniknouti nemohl, odložil jej na 31. květen.

****** V Šlapanicích na Moravě zařídil se tyto dni slovanský zpěv. spolek, a počet údů vzrůstá den ode dne. „Na zdar!“ voláme tamnějším občanům a národovcům!

Z Prahy.

— Vypsání ceny za nejlepší mužský sbor. Zpěvácký spolek „Hlahol“ v Praze vypisuje tímto cenu 20 franků ve zlatě za nejlepší čtyřhlasou skladbu pro mužský sbor, kterouž mu k tomuto účelu jilemnický zpěvácký spolek „Branislav“ byl zaslal. Skladba může býti vážného neb humoristického obsahu. Lhůta, v které se skladby zasílají mohou, bude trvati od 1. června do posledního srpna b. r. Skladby necht se zašlou frankované v partituru s nějakým heslem a s zapečetěným jmenem skladatelovým s tímtež heslem na zevnější straně obálky pod adresou: Jednatelství zpěváckého spolku „Hlaholu“ v Praze v Jámě číslo 1263—II.

Soudcové budou zvoleni ze středu výboru „Hlaholu,“ v případě, že by se o dvou jednostejně ceny hodných skladbách shodnouti nemohli, bude požádána některá kompetentní autorita hudební mimo spolek o své zdání, jejíž hlas pak o ceně rozhodne.

Skladby, jichž původce by se sám nápisní stránce neb kdekoliv jinde vlastním svým jmenem podepsal, budou se považovati, byťby i jinak ceny hodny byly, jakoby zaslány nebyly.

Jakmile cena některé skladbě přiřknuta bude, rozpečetí se obálka, jež jmeno skladatele obsahovati bude, a ohlásí se název skladby i jmeno původce novinami a cena určená se mu doručí.

V Praze, dne 24. května 1863.

Výbor „Hlaholu“ v Praze.

— Naše krajanka sl. Char. z Tiefensee dávala dne 1. května v Paříži v sále Hercově svůj koncert, jenž se z velké návštěvy těšil. Mezi jinými bravurními ariemi, s nimiž dostatečně pronikla, překvapila Pařížské obecnstvo dvěma českými písněmi: „Osirelo dítě“ — „Měla jsem holoubka,“ které s velikým potleskem přijaty byly.

— Slečna Otilie Malá, o jejímž nadání pro divadlo za příčinou vystoupení jejího v „Panně Orleanské“ a v „Deboře“ se kritika česká příznivě byla vyslovila, byla před nedávnem ředitelstvím divadelním pro obor tragických milovnic k českému divadlu engažována.

— Vlastenky Moravské usnesli se v Pravčicích na tom, že podají Brněnskému výboru pro národní slavnost 1000leté památky na Velehradě vyjádření, že sobě přejí se činně též zúčastniti v národní slavnosti a sice tím, že určí několik cen pro zpěvácké spolky, které při dotčené slavnosti nejlépe pěveckou úlohu svou provedou.

— Pan Václav Proška co skladatel a spisovatel hudební chvalně známý obdržel uprázdněné chorregentské místo u sv. Haštala. Mimo něho stal se p. Prucha varhaníkem v chrámě u sv. Jindřicha a p. Čaboun ml. u Františkánů. Pan Starý, učitel hudby v ústavě p. Stáry obdržel varhanické místo v chrámě sv. Trojice.

— Znameníť tenorista p. Andr, bratr našeho výtečného zpěváka dvorního operního divadla, bude zpívati v Temešváru.

— Ferd. Laub koncertoval s nejskvělejším úspěchem v Terstu a odeběre se přes Bavorsko do Vídně, kdež několik hudebních zábav z oboru komorní hudby uspořádá.

— Pražan p. Lion, žák Al. Dreyschocka, koncertoval před nedávnem v Berlíně, kdež v soukromém konservatoriu p. Kuláka co učitel piana účinkuje a došel za svou zdařilou hru velké pochvaly. Jmenovitě líbilo se jeho trio pro piano, housle a cello, které — jak tamnější noviny tvrdí, — k nejlepším skladbám téhož druhu v nejnovější době se připočísti může.

— Náš rodák p. Charles Wehle odcestoval s virtuosem Kletzrem dne 24. března z Marseillu, kdež koncert uspořádal, do Algiru, kamž dne 27. března přibyli. Odtud odebrali se do Tunisu.

— Naši krajané p. Jaroslav Čermák a Soběslav Pinkas vystavěli v Pařížské výstavě obrazů, která od 1. května otevřena jest — čtyry obrazy — a sice Jar. Čermák tři a Sob. Pinkas jeden. První umělec vystavěl podobizny černohorské kněžny Darinky, kněžny Milevy a konečně podobiznu hrdiny Mirka. J. Čermák byl by vystavěl více obrazů, kdyby bylo vůbec letos umělcům dovoleno přes tři kusy vystavěti. Každý musí s obdivem se pozastaviti nad mistrným štětcem Čermákovým. S. Pinkas vystavěl obraz tak zvanou „mrtvou přírodu“ čili „tichý život“ a srnku s bažanty atd.

— Páně Zengrova přednáška v umělecké besedě o akustice (sluchovědě), první to přednáška, jaké „umělecká beseda“ za účel si vybrala, došla ze strany obecnstva vůbec četné, se strany však hudebníků zvlášť skrovné návštěvy. Každý posluchač mohl se přesvědčiti, jak velký rozdíl panuje mezi tím, když čteme zákony akustiky ve fysikách Kunzeka, Heszlera atd. a mezi živým slovem páně Zengrovým. Páně Zengrova přednáška nabyla pro každého posluchače zvláštní zajímavosti tím, že pan prof. Zenger téměř každý výrok svůj

fysikálními stroji osvětlil. Mezi rozličnými stroji poutaly pozornost obecenstva na sebe: monochord, syreny, sklenná roura sluchová, papírové plochy zvukové a t. d. Přednáška počala o osmé hod., a skončila se teprv po deváté hodině večer. Jest věru co litovati, že se k této velezajímavé přednášce tak málo hudebníků, kterýmž zvláště tato přednáška platila, dostavilo. Z toho vysvitá, jak málo zdejší hudebníci o své duševní vzdělávání pečují. Panu prof. byly obecenstvem za tuto ochotu jeho vřelé díky vzdány.

— Knihopisný slovník česko-slovanské, aneb seznam kněh, drobných spisův, map, obrazných a hudebných věcí vyšlých v jazyku národu česko-slovenského od roku 1774 až do nejnovější doby počal právě nákladem kněhkupectví p. I. L. Kobra vycházeti. Co rukověť přátelům literatury, zároveň co dodatek k Jungmannově „Historii literatury České“ vydal František Doucha, přispěním Jos. Al. Dandra a Frant. Al. Urbánka. Cena každého sešitu 40 kr. r. č.

— Schůze odboru umělecké besedy pro krásné umění a literaturu, která se v pátek dne 22. května odbývala nebyla tak valně navštívena, jak by toho důležitost předmětů, o kterých se jednalo, totiž založení školy divadelní a časopisu téhož směru byla vyžádala. Náměstek předsedy odboru p. Hof zahájil schůzi tuto delší řečí, v níž divadelní naše poměry podrobněji vylíčil a na potřebu divadelní školy, kterou umělecká beseda zaříditi hodlá, poukázal. Po něm co jednatel odboru podal pan Hálek zprávu o stanovách této školy, které ve spolku s p. Kolárem ml. byl vypracoval a předložil je schůzi ku další poradě a uzavření. Pan Schwarz žádá na to, aby se, dříve než se shromáždění do podrobného rokování o stanovách těchto spustí, přikročilo k generální debatě o tomto předmětu, a poukazuje k tomu, kterak by to prospěšné bylo bývalo, kdyby se výbor dříve o správná pravidla pro odbor krásných umění byl postaral, ano by na jeho základě rokování o důležitém předmětu divadelní školy bylo usnadněno bývalo. Pan Hálek odpovídá na to, že již sám na správných pravidlech odboru pracuje, že však zdálo se mu zařízení divadelní školy býti nutnějším, pročez také stanovy její odboru dříve k poradě předložil. V náhledu tom podporuje jej též přítomný jednatel p. Sklenář, načež p. Švanda za Semčic přistupuje ku náhledu Schwarzovu zvláštní činí návrh, aby se rokování o předložených stanovách pro důležitost předmětu samého odročilo, aby se navržené stanovy litografovati daly a pak teprve, když každý jednotlivý člen je byl prostudoval, ku rokování odboru předložily. Návrh tento potkal se s všeobecným souhlasem. Po krátkém rokování, v němž se také pp. Vilímek, Janda a Hof účastnili, ustanoveno, že příští valná schůze odboru krásných umění pro vyřízení tohoto předmětu, odbývati se má v osmi dnech, zároveň ale jest přijat návrh, že mimo to i odbor pro hudbu ku poradě této má být vyzván, poněvadž se tu také o hudební část divadelní školy bude jednati. Vedle toho slíbil p. Hálek, že žádaná pravidla odborní zároveň ve schůzi této odboru k vyřízení předloží, což s uspokojením jest přijato, a celá záležitost tím vyřízena. Druhým předmětem chůze byla záležitost divadelního listu, kterýž umělecká beseda chce zaříditi. Pan Boleslavský, vydavatel „divadelního ochotníka“ nabídnul totiž ve zvláštním přípisu besedě, že na místo „divad. ochot.“ vydávati chce divadelní list, a žádal, aby umělecká beseda tento úmysl jeho aspoň morálně podporovala. Naproti žádosti této vyslovil se zúplna p. Švanda dokazuje, kterak by to nepřiměřené bylo umělecké besedy, kdyby soukromníku který by ani co takový zájmy a účel v listu svém snad sledovati by nemohl, v té věci podpory své poskytla, kdežto přece sama v stavu jest, podobný časopis si zaraditi a řídit; navrhuje tedy, aby se dotčená žádost zúplna zamítla. Pan Nápravník jest téhož náhledu, navrhuje alte, aby se záležitost

ta zvláštní komisi odevzdala, která by o tom rokovati měla, zdali by se takový časopis snad pro veškeré odbory neměl zaříditi a jaké cesty by k tomu nejlépe vedly. Po živém rokování, v němž se veškeri přítomní účastnili, přijaty jsou návrhy pp. Švandy a Nápravníka i přistoupí se k volbě této komise, která dle návrhů p. Hálek z šesti členů má sestávati. Výsledek volby jest, že zvoleni jsou do komise pro poradou o zaražení časopisu besedou uměleckou pp. redaktorové Hálek a Vilímek, školní rada Wenzig, dramaturg Švanda ze Semčic a spisovatelé Nápravník a Schwarz. O osmé hodině skončila se schůze.

„Odvedeného prosba.“ Národní sbor od Křížkovského. Nebývá snadným úkolem, jednoduchý zpěv — píseň slovy i nápěvem v pocit jednotlivce sústředěný přetlumočiti ve sbor a zpěv polyfonický; neboť ryzá píseň na výrazu svém často utrpívá. Leč Křížkovský, jehož „Dívčo, dívčo“ — a jiné skvělého výsledku se neminuly, dovede pečlivě zacházeti s písněmi svého národa, aniž poruší květu, jakýmž se co do své půvabné sentimentality honosí a ve sbor uvedeny své slovanské měkkosti nabývají. Taktéž ve sboru národním (původně písní) „Odvedeného prosba“ nepozbyl ráz své originality a jarou myšlenkou sem a tam harmonicky zdobený zpěv čtverhlasem rozmanitě barví jednotlivé momenty, z nichž slovenská píseň obyčejně za střídavými tempy nejvíce sestává a v nichžto Křížkovský naivní text z lidu charakteristickým zharmonisováním vkusně umístil. Tímto budiž nová tato úprava Křížkovského vřaděna čestně mezi prvnější práce jeho. Zbývá toliko zpřímiti nějaký dobrý poklesek, jenžby skladbě této na příkoř býti mohl. Jest to v taktech na slova „Ach což vy co pláčete“ kde skladatel přešel na okamžik do F moll a průchodními notami základní harmonií tak otrásl, že se sesouti hrozí. V tempě *L'istesso* (12—16) v prvých dvou taktech nelze shodnouti se s trojtónem Es vzhledem u spojení s kvart-sextovým akkordem prvního stupně s F moll. V 2. taktu „v molto Adagio“ spojil skladatel E moll trojtón s kvart-sextovým akkordem z *g*—dur v rovném pohybu, čehož následkem dvě zjevné aktavy. Na to upozornivše, učinili jsme přísné kritice zadost, vyslovujíce zároveň i přání, že se těšíme brzkou prací z boдрého pera páně Křížkovského uvítati! —a.

Hudební literatura. Nákladem p. Lud. Fleischera vyšla tyto dni nová polka „Polka du bivouc de Pustovojtov“ od A. J. Svobody. Titulní list této polky je velmi vkusný; obsahuje krajinu, v nížto se nalézá polská rekyně sl. Pustovojtovna ve vojenském obleku. Polka sama vyniká svěžím rytmem a dobyde si zajisté všude přízeň tancechtivého obecenstva. Stojí 54 kr.

Redakce „Dalibora“ jakož i kancelář pro opisování a překládání nachází se nyní v Celetné ulici čís. 591—I., 2. poschodí.

Listárna.

Slavným zpěv. spolkům. Následující sbory lze v naši kanceláři obdržeti: „Brouk a kvítko,“ první cenou poctěný sbor od V. J. Veita (40 kr.) — „S Bohem“ sbor první cenou poctěný od Faista (45 kr.) — „Netrpělivost“ dle Šuberta pro sbor uspořádal Hošek (30 kr.) — „Píseň výletní,“ sbor od Abta (40 kr.) — „Nedělní,“ sbor od Kreuzera (30 kr.) — „Kdybys byla mojí,“ sbor od Fr. Škroupa (30 kr.) — „Má otčina,“ sbor od K. Slavíka (36 kr.) — „Kuželkářská,“ komický sbor od Schäfera (60 kr.) — „Karolinka,“ polka (sbor žertovný 60 kr.)

Panu Berg. v Ml. Bol. Co dělají transkripte? — Pan. Ant. M. v Boh. Srdečné pozdravení všem. — Pánům ochot. divad. v Kutné Hoře. Kus „Sládci“ od J. Erbena ještě potřebujeme; pročez račte nám prominout.